

Много ли, малко ли той тича — не зная. Неговата бѣла чалма падна дори на тила му, и едри капки потъ избиха по мургавото му чело. Изведнѣжъ съгледа той, на пѣтя седи млада мома съ черни коси и нѣщо дири въ пѣсѣка.

Назимъ се затече къмъ нея.

— Мила моя сестрице, не си ли видѣла моята камила?... моята мила Наръ, като планина голѣма, съ педесетъ звѣнчета и съ пѣстри пискулчета отъ цвѣтни конци и свѣтли мѣниста и съ два тежки сандѣка съ скжпоцѣнна свила и кадифе?

— Али ми рече, че ако днесъ не дошля своята вѣнчална дреха, то той ще си вземе друга жена, — нажалено отговори момата. — И азъ, отъ бързане, изпуснахъ иглата си и не мога никакъ да я найда. Потърси, Назиме, моята игла.

— Азъ те питамъ за камилата, за моята едра Наръ съ сандѣцитъ съ скжпи стоки, — повтори Назимъ своя въпросъ още по-силно. — Не си ли видѣла моята камила?

— Ето тукъ ми падна иглата, — посочваше момата на пѣсѣка прѣдъ себе си, не обръщайки внимание на Казимовитъ думи. — Потърси моята игличка, Назиме!

— Момиче! закрещѣ Назимъ. — Наръ, моята Наръ, те питамъ, не си ли видѣла? Наръ, камилата, за която съмъ платилъ петдесетъ дуката?!

— Кждѣ ще се дена? Кой ще ме земе да ме гледа, ако Али се ожени за друга? съ сълзи отговори дѣвойката. — Назиме, наиди ми игличката!

Назимъ се убѣди, че отъ дѣвойката нищо не ще узнае, и като помисли, че тя не е съ всичкия си умъ, остави я и се затича по-нататѣкъ.

Много ли врѣме, малко ли той тича — не зная. Бѣлата му чалма падна на земята и по голата му и гладко избрѣсната глава и шия течеше обилень потъ, който измокряваше брадата и мустакитъ му и влизаше даже въ устата му.

Внезапно вижда Назимъ рѣка, а на брѣга — рибаръ, който търси нѣщо по пѣсѣка.

Назимъ се опжти къмъ рибаря:

— Мюслиуманино, братко мой едновѣренъ, не си ли видѣлъ моята камила?... моята мила Наръ, като планина голѣма, съ петдесетъ звѣнчета, съ пѣстри пискулчета отъ разноцвѣтни конци и свѣтли мѣниста и съ два тежки сандѣци скжпоцѣнни стоки?

А рибарѣтъ му отговаря:

— Ахъ, кевранджио Назимъ, изпокжса се мрѣжата ми и искахъ да я зашня, ала отъ невнимание изтървахъ иглата въ пѣсѣка и не мога да я намѣря, а дѣцата ми сж гладни, чакатъ ядене. Потърси моята игличка.

— Азъ те питамъ за камилата, за моята едра Наръ, съ сандѣцитъ скжпоцѣнна коприна и кадифе, — повтори Назимъ своя въпросъ още по-гръмко. — Не си ли видѣлъ ти моята камила?

— Ето тукъ, мисля, падна иглата, — сочеше рибарѣтъ на пѣсѣка прѣдъ себе си, безъ да слуша думитъ на Назима. — Потърси, Назиме, моята игла.

— Защо ми е твоята игла! — развика се Назимъ разядосанъ. — Наръ, моята Наръ те питамъ, не си ли видѣлъ? Наръ, камилата, за която петдесетъ дукати съмъ далъ?

— Азъ не мога да се явя прѣдъ дѣцата си безъ риба. Назиме, потърси ми иглата.

Назимъ видѣ, че и отъ рибаря нищо не може да узнае, и мислѣйки, че и той не е съ всичкия си умъ, остави го и се затича по-нататѣкъ.

Дълго ли, кратко ли той тича — не зная. Слънцето стоеше високо на небето и изгаряше Назима съ своитъ горещи лжчи. Отъ краката му паднаха послѣднитъ подлоги на обувкитъ му, та горещиятъ пѣсѣкъ почна да му гори голитъ стѣпала, като нагорещена пещъ. И ето съглежда Назимъ единъ овчаръ.

— Пастире! — обърна се къмъ него Назимъ. — Брате мой, кажи ми, не си ли виждалъ ти моята камила?... моята мила Наръ, като планина голѣма, съ петдесетъ звѣнчета, съ пискулчета отъ разноцвѣтни конци и свѣтли мѣниста и съ два тежки сандѣци скжпоцѣнни стоки?

— Ахъ, Назиме, — заговори жално пастирѣтъ, като се улови за крака. — Имамъ проклетъ трѣнь въ крака, та не мога да